

[Hans Rasmussen.]

lovens § 320, der i nogen Grad begrænser Udgifterne for Parterne.

Ændringsforslag Nr. 71 maa vi fra vor Side fraraade. Det drejer sig om Udpantning. Her bør vi i alt Fald indtil videre blive ved det, der gælder nu paa dette Omraade. Det er nævnt, hvad der er rigtigt, at Loven i saa Henseende er ændret i 1919 og i 1925. Men selv om Værdiforholdene har forskudt sig noget siden da, forekommer det mig alligevel, at 500 Kr. maa siges ikke at være for højt, naar der er Tale om Værdier, der kan fritages ved Udpantning. Jeg anbefaler, at man bliver ved det nu bestaaende.

Jeg skal dernæst gøre nogle Bemærkninger om Ændringsforslagene Nr. 83, 85 og 87 angaaende Recidivisterne. Jeg finder det ikke rigtigt, at man afskærer de Mennesker, der her er Tale om, saadan over en Bank fra Adgangen til at faa deres Sag for Landsretten. Hvor det drejer sig om mulig Iken-delse af større Straf, om længere Tids Frihedsberøvelse, bør Dommen ikke afsiges af en enkelt Dommer; selv om det drejer sig om en Person, der tidligere har været i Konflikt med Myndighederne, bør han ikke uden videre puttes ind i Kværnen, idet man ræsonnerer som saa, at har Manden noget paa sin Samvittighed fra tidligere Tid: saa værsgod, væk med ham, det er tilstrækkeligt, naar een Mand dømmer ham. Selv i saadanne Tilfælde bør der være Adgang til Landsretsbehandling. Det er denne Adgang, vi gerne vilde skaffe og værne ved vort Ændringsforslag. Jeg kan heller ikke godkende den Betragtning, der er anført, at det her drejede sig om at bebyrde Landsretterne. Landsretterne maa naturligvis udføre det Arbejde, som man mener med Rimelighed at burde henvise til Landsretternes Virkefelt. Jeg mener altsaa, at i saadanne Tilfælde bør Afgørelsen træffes af en kollegial Ret.

Der er dernæst Spørgsmaalet om Afhøringerne, Spørgsmaalet om Beskyttelse for fængslede, hvor jeg gerne vil anbefale Ændringsforslag Nr. 99. Det drejer sig her om de Mennesker, der bliver fængslet under Efterforskningen. Jeg synes, det er urigtigt, at der er Adgang for Politiet til ukontrolleret at etablere Krydsforhør af saadanne Mennesker. Saa snart en Person er fængslet, er han eller hun den svage Part overfor Myndighederne; og saa maa man indrømme disse Mennesker Rettens Beskyttelse. Thi man maa aldrig glemme, at Retten er til først og fremmest for at beskytte Menneskene her i dette Land; og den Retsbeskyttelse, der her kan være Tale om, bør man

sikre Tilstedeværelsen af. Derfor har vi stillet et Ændringsforslag, der forhindrer Forhør af fængslede uden Rettens Beskyttelse.

I Forbindelse dermed vil jeg gerne anbefale Ændringsforslagene Nr. 94 og 107, berørende Retsplejelovens § 765 og § 824. Det drejer sig her om Anklageprincippet. Det drejer sig om yderligere Stadfæstelse af de Principper, man kom ind paa ved Retsplejeloven. Jeg ser saaledes paa det, at man bør tilstræbe en Ordning, hvorefter Dommeren, der præsiderer i Retten, kommer til at indtage en noget mere tilbagetrukket Stilling, saa han ikke løber Fare for at blive Part i Sagen eller blive indtaget imod den, der skal afhøres, den sigtede.

Efter min Opfattelse kan det ikke siges at være en Dommers Pligt at bidrage i særlig Grad til en Sags Opklaring. Det maa være Anklagemyndighedens, Politiets Pligt. Dommeren skal ikke i særlig Grad blande sig deri. Han skal indtage en mere tilbagetrukket Stilling og sørge for at bevare en upartisk Holdning overfor Parterne, naar de er stillet for Retten. Jeg mener, at det her drejer sig om et meget betydningsfuldt Princip; og naar det siges, at vi ikke er kommet saa vidt, at Anklagemyndigheden vil være i Stand til at foretage Afhøringerne rundt i Landet ved de forskellige Retter, vil jeg dertil sige, for det første, at det maaske ogsaa ved adskillige Lejligheder kan knibe for Dommerne, specielt yngre Dommere, med at bære sig ad, som de bør. Men dernæst: hvordan skal Færdighed i Afhøring kunne tænkes udviklet, naar man ikke kommer ind paa at slaa fast, at Afhøring skal ske ved Parterne og ikke ved Dommeren?

Jeg tror, vi bør gaa mere og mere ind paa dette; og det er ud fra denne Tankegang, vi har opstillet disse Ændringsforslag, idet vi er overbevist om, at man derved gaar videre i Benyttelsen af de gode Principper, der ligger til Grund for vor gældende Retsplejeordning. Som det gaar nu, er der, synes jeg, en Rest af den gamle Inkvisition blevet tilbage, og denne Rest vil jeg gerne være med til at fjerne, selv om det skulde medføre lidt forøgede Udgifter hist og her; det vil kun være rimeligt at bære saadanne eventuelle forøgede Udgifter, hvis vi i øvrigt kan faa et godt System, der yder større Sikkerhed for den rigtige Fremgangsmaade ved Rettens Pleje.

I Forbindelse med mine Bemærkninger om Afhøring finder jeg Anledning til at sige, at som det gaar nu, afhænger